

рени наши братія, нека смислимъ Христо-
во-то снисхожденіе, който, ако и да бѣше въ
Божій-тѣ образъ, не помисли като грабител-
ство да е равенъ съ Бога, но сами себе си,
като въспріе рабскій образъ, и быде въ чело-
вѣческо подобіе: и намѣри ея въ образъ-тѣ
като человекъ, и смири себе си като стана
послушливъ даже до смърть, и смърть кръс-
тия. (Фил. 2; 6—8.)

Така гледамы че Богъ като открыва намъ
способъ-тѣ на оправданіе-то ни чрѣзъ вѣрж-
тж въ Іисуса Христа, а не чрѣзъ дѣла-та на
законъ-тѣ, нѣма намѣреніе да тури добры-тѣ
дѣла въ униженіе, но още и да ги почете.
Цѣль-та му бѣше, оправдани чрѣзъ благодать-
тж да бждемъ плодоноси въ всяко дѣло благо.
Богъ прати Сына си въ подобіе на грѣшнж
плзть, щото да ея изпълни въ насъ оправда-
ніе-то на законъ-тѣ, въ насъ, който не хо-
димъ по плзть, но по духъ. (Рим. 8; 3, 4.)

И на кжсо, разумъ-тѣ на сичкж-тж ни бе-
сѣдж е да ея трудимъ да прѣвзсхождамы въ
добры-тѣ дѣла. (Тит. 3; 8.) Който работы сж
истинны, който честны, който праведны, кои-
то чисты, който любезны, който славны, тѣхъ
трѣбува прилѣжно да слѣдовамы. (Фил. 4; 8.)
Но трѣбува да правимъ така, съ увѣреніе
че Богъ има правдж да нека отъ насъ да му
служи́мъ съ тѣло-то си, и съ душж-тж си;
защото принадлежатъ Богу, а не на насъ.
Трѣбува да го правимъ съ благодареніе, като
чувствувамы, че съ това исплащамы само
длъжность на признателность. А помышле-